

Gabis Altınoğlu: Barış umutları ve Osmanlı oyunları

Posted on 06/04/2013

“Silahlar değil, artık gönüller konuşsun, fikirler, siyaset konuşsun. Eđer fikirlerine güveniyorlarsa, silahlarını ayaklarının altına alsın.” Başbakan R. T. Erdoğan’ın 8 Mart 2013’te Siirt’te yaptığı konuşmadan

“ ‘Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun’ noktasına geldik.” Abdullah Öcalan’ın 21 Mart 2013 Newroz mesajından

Bir süredir toplu bir barış sarhoşluğu yaşıyor. A. Öcalan’ın 23 Şubat’ta İmralı Cezaevi’nde BDP’lilerle yaptığı görüşmenin tutanaklarının basına yansımalarının ve ardından gene onun 21 Mart’ta yayımladığı ve görkemli Diyarbakır Newrozunda okunan mesajın ve buna bağlı olarak PKK’nın 23 Mart’ta ateşkes ilan etmesinin yankıları sürüyor. Buna paralel olarak AKP hükümeti ve özellikle Başbakan R. T. Erdoğan, en azından görünüşte bazı olumlu öğeler içeren açıklamalar yaptı. Bu gelişmeler, gerilla savaşının başladığı 15 Ağustos 1984’den bu yana süren çatışmanın sona ermesi umudunu doğurdu. Barış sarhoşluğu diyorum; çünkü, daha Türk burjuva devletinin Kürt halkına hangi hakları bağışlama “yücegönüllülüğü”nü ortaya koyan ya da iki taraf arasında anlamlı ve kabul edilebilir bir anlaşmaya varıldığını gösteren herhangi bir veri yokken tartışmalar, PKK gerillalarının nasıl yurtdışına çıkacağı ya da Akil İnsanlar’ın kim ve işlev ve yetkilerinin ne olacağı gibi bütünüyle ikincil konular üzerinde yoğunlaştırılmış bulunuyor. Sanki iki taraf arasında sorunun özüne ilişkin bir anlaşma sağlanmış ve sıra silahlı çatışmanın nasıl sona erdirileceğine kalmıştır!

Savaş elbette korkunç ve canavarca bir şeydir. Ezilen sınıflar/ uluslar ya da diğer ezilen katmanların, ancak başka yollar tükendiğinde ya da barışçı savaşım olanakları bir sonuç

vermediğinde son çare olarak ona başvurmaları da bundandır. Bu husus Kürt halkı için de geçerlidir elbet. 12 Eylül faşizminin karanlığında ayağa kalkan Kürt halkı, özellikle 1984'ten bu yana süregelen savaşta onbinlerce kızını ve oğlunu yitirdi. Faili meçhul olarak nitelenen cinayetlerde binlerce insan öldürüldü. Yüzlerce ve belki de binlerce köy ve mezra yakıldı ve/ya da boşaltıldı. Milyonlarca insan doğduğu toprakları terketmek, evinden ve toprağından olmak ve Türkiye'nin metropollerinde ya da göç etmek zorunda kaldığı başka ülkelerde yaşamını sıfırdan başlayarak yeniden kurmak zorunda kaldı. Özellikle 1980'lerin ikinci yarısında ve 1990'larda Türkiye Kürdistanı adeta büyük bir işkencehaneye ve konsantrasyon kampına dönüştürüldü. Genellikle Türkiye'nin Batı, Kuzeybatı ve Güney illerine göç eden insanlar oralarda giderek artan bir biçimde ikinci sınıf insan davranışı gördüler ve pek çok kez faşist grupların linç eylemlerine hedef olageldiler. Bu bağlamda, "artık analar ağlamasın" ya da "artık kan akmasın" türünden sözleri söyleme hakkının öncelikle Kürt halkına ait olduğunun altı çizilmelidir. Dahası, özünde doğru olan bu ve benzer sloganların, çok önemli bir gerçeğin, yani anaların ağlamasının ve kanın akmasının asıl sorumlusunun Türk burjuva devleti olduğu gerçeğinin üzerini örtmesine ve ezen Türk ulusu ile ezilen Kürt ulusu arasındaki derin ayrımı silikleştirilmesine izin verilmemelidir. Az-çok inandırıcı bir barış adımı, Türk burjuva devletinin ve burjuva basınının unutturmaya çalıştığı gerçeğin, yani bu 30 yıllık savaşta yaşamını yitiren 50,000 insanın yüzde 80'inden fazlasının Kürt gerillaları ve sivilleri olduğu gerçeğinin teslim edilmesini ve Türk gericilerinin yakın geçmişte işlemiş oldukları insanlık suçlarıyla yüzleşmelerini gerektirir.

Bu büyük özveriler boşa gitmedi elbet; bugün Kürt halkının ana gövdesinin, Türkiye denen jeografinin siyasal bakımdan en bilinçli ve en duyarlı bölümünü oluşturuyor olması, esas olarak bu 30 yıllık savaşın ürünüdür. Bu dönemde, bir dizi tarihsel ve güncel, objektif ve subjektif nedenlere bağlı olarak, Kürt halkının bu bakımdan çok gerisinde kalan Türk halkının daha geri/ en geri katmanları arasında ise belki tarihte ilk kez bir çeşit Kürt-karşıtlığı, hatta Kürt-düşmanlığı yeşerdi; daha doğrusu yeşertildi. Bu ise bugün Kürt-Türk sorununun çözümüne başlanmasını bile zorlaştıran çok önemli bir ek faktördür.

Kirli savaşın ağır yükünü çekmiş olan Kürt halkının ve onun savaşçılarının -gerçek ve adil bir nitelik taşımaya da- bir barışı istemelerini, en azından silahların sustuğu ve insanların yaşamlarını az-çok normalleştirdiği, normalleştirebildiği bir ortamı özlemelerini kim ayıplamaya ya da sorgulamaya kalkabilir ki? Kürt halkının barış istek ve özlemi tamamen meşru ve haklı bir nitelik taşımaktadır. Bu jeografide yaşayan ve Kürt-olmayan herkesin de, en azından bu istek ve özleme saygı göstermesi ve dahası kendi yazgısını ancak kendisinin belirleyebileceğini kabul etmesi gerekmektedir. Kuşkusuz bunun böyle olması, Kürt halkının siyasal öncülerinin, yani PKK yöneticilerinin bu konuya ilişkin tutumlarının eleştirilemez olması anlamına gelmemektedir.

Evet; barış umudu son derece saygıdeğer bir nitelik taşır. Ancak tarihte, yaşamın gerçeklerinin halkların ve ilerici güçlerin meşru ve haklı özelemlerine denk düştüğü momentler çok az görülmüştür. Yarım yamalak da olsa bir barışın gerçekleşme yoluna girmesinin vazgeçilmez bir önkoşulu vardır. O da, savaşan taraflardan İKİSİNİN DE bunu istemesi, İKİSİNİN DE bu konuda asgari bir içtenlik göstermesidir. Aşağıda da göstermeye çalışacağım gibi Türk burjuva devleti bir barışın değil, PKK savaşçılarının piyon olarak kullanılabilmesi daha farklı ve daha kapsamlı bir başka savaşın peşindedir. Yarım yamalak da olsa bir barışın sözkonusu olmadığı koşullarda, A. Öcalan'ın Newroz mesajında söylediği şu sözlerin gerçek bir karşılığının olmadığını da kabul etmemiz gerekmektedir:

“Silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine kapı açılıyor. Siyasi, sosyal ve ekonomik yanı ağır basan bir süreç başlıyor; demokratik hakları, özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anlayış geliyor...” Sınıfsal ve siyasal güçlerin gerçek durumunun objektif bir analizinin yapılmaması, taktiklerin böylesine bir analiz üzerine oturtulmaması ve barış özlem ve isteğinin bu analizin yerine geçirilmesi, ardından kaçınılmaz olarak bir hayal kırıklığını ve bir moral bozulmasını getirir.

Demek oluyor ki kilit soru, süregelen savaşın diğer ya da haksız tarafı, daha doğru bir anlatımla asıl sorumlusu olan Türk burjuvazisi ve devletinin bir barışa hazır olup olmadığı

sorusudur. Evet; Başbakan R. T. Erdoğan, daha bir kaç ay öncesine kadar sürdürdüğü saldırgan ve aşağılayıcı tavrı bir ölçüde terketmiş gözüküyor: O, PKK'yı "terör örgütü" ve PKK mensuplarını "terörist" olarak nitelemeyi sürdürmekle birlikte artık, A. Öcalan'ı idam etmekten söz etmiyor, ona en ağır hakaretleri yapmıyor, BDP'li milletvekillerini TBMM'nden kovmaktan söz etmiyor ve onları "terör örgütünün uzantısı" olarak nitelemiyor, Kürt-Türk sorununu beyaz terörle, yani askeri operasyonlarla çözmekten söz etmiyor, tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet, tek dil türünden şoven sloganları -en azından eskisi kadar sık bir biçimde- dile getirmiyor vb. Dahası; Başbakan Erdoğan, hükümetin öndegelen üyeleri ve onların çizgisindeki burjuva yorumcuları; artık ölümlere son verilmesi ve anaların daha fazla ağlamaması ve Kürt halkına ikinci sınıf insan davranışı yapılmaması gerektiğini, Türkiye'nin Kürt halkına karşı yürütülen savaşta çok şey yitirdiğini ve iç barışını sağlaması halinde Türkiye'nin kanatlanıp uçacağını yineleyip duruyorlar.

Ne var ki, "barış süreci" denen şeyin içeriğini PKK gerillalarının silahlarını bırakmaları ve başka ülkelere gitmeleri olarak tanımlayan ya da ona indirgeyen Türk gericilerinin sahici bir dönüşüm yaşadığını, bir barışa hazır olduğunu gösteren herhangi bir veri bulunmuyor. (1) Buna karşılık, düzenin bu temsilcilerinin Kürt halkını ve onun siyasal temsilcilerini eşit bir muhatap olarak görmekten çok uzak olduklarını, hatta bu süreci kendi "barış"larını PKK ve BDP'ne dayatma süreci olarak gördüklerini doğrulayan pek çok veri var. Daha düne kadar "Kürt sorunu" diye bir şeyin olmadığını ileri sürecek kadar ileri gidenlerin, başında Zerdüştlükle "suçladıkları" PKK'nın bulunduğu Kürt halkı ile İslam kardeşliği temelinde birlik kurmayı önerenlerin içtenliğine inanmak için, hiç, ama hiçbir neden yok. Başbakan Erdoğan'ın Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle 8 Mart 2013'de Siirt'te kadınlara hitaben yaptığı ve bu arada kadınların en az 3 çocuk yapmaları gerektiği yolundaki çağrısını yinelediği konuşmasında PKK'yı kastederek,

"Yavrularımızı ölmeye gönderen bu şebekeye karşı lütfen siz de sesinizi yükseltin" demesinin üzerinden daha bir ay bile geçmedi. Yani Başbakan Erdoğan'ın sömürge valilerine özgü o saldırgan ve kendini beğenmiş konuşma tarzına her an yeniden dönmesi

kimseyi şaşırtmamalı. Can Dündar'ın 2 Nisan tarihli yazısında söyledikleri bu saptamamı doğruluyor:

“Erdoğan’a CNN-Türk/Kanal D röportajında ‘PKK, neye karşılık çekilecek’ diye soruluyor.

“Başbakan, Öcalan’a ‘verdiklerini’ sıralıyor:

“- 12 kanallı televizyon verdik.

- Jimnastiğini 3 günden 7’ye çıkardık.

- Arkadaşlarıyla günaşırı görüşüyordu, ‘Her gün görüşün’ dedik. Benim verdiğim, vereceğim budur.”

Dolayısıyla bütün veriler, başını AKP’nin çektiği Türk gericiliğinin Kürt halkının meşru ve haklı barış özlemini sömürerek kendi iç ve dış gerici amaçlarına ulaşmayı planladığını, hatta bu yapay ve zorlama barış gevezeliğinin yarattığı ortamda bir taşla birkaç kuş vurmaya tasarladığını gösteriyor. Bunlar arasında;

a) PKK-BDP’nin Başbakan Erdoğan’ın giderek daha gerici bir rejim kurma yöneliminin ve bu son derece hırslı bayın başkanlık koltuğuna tırmanma hesaplarının dayanağı haline getirilmesini,

b) PKK’nın kısmen ya da bütünüyle silahsızlandırılmasını,

c) PKK savaşçılarının Suriye’deki Türkiye, NATO, Suudi Arabistan, Katar vb. destekli asilerle birlikte Beşar Esad rejimine -ve belki Nuri el-Maliki rejimine de- karşı savaşa sokulmalarını,

d) PKK’nın desteğiyle Türkiye’nin sınırlarının Suriye ve Irak aleyhine genişletilmesini ve

e) Güney Kürdistan'ın enerji kaynaklarını ele geçirme hesaplarını vb. sayabiliriz.

Osmanlı İmparatorluğu'nun suç ve günahlarının bu mirasçısı olan İslami gericilerimizin hırslarının, gerçekte sahip oldukları olanak ve kapasitenin çok daha ötesinde olduğu belli. Ama Arap halklarını kendileri gibi belleksiz sanan bu bay ve bayanların bugünkü Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu konjonktüründe, bu heves ve hayallerini yaşama geçirebilmeleri olanaksızdır. Bunu, PKK'yı ve Kürt halkını yedeklerine alabilmeleri halinde -ki bunu zayıf bir olasılık olarak görüyorum- de yapamayacaklardır. Türkiye, en yakın bağlaşıkları olan ABD, NATO ve İsrail tarafından Suriye, İran, Lübnan ve Irak'a karşı yürütülen savaşım ve istikrarsızlaştırma operasyonlarında bir maşa olarak kullanılmayı, bu hengamede kendisine de önemli bir pay düşeceğini sanarak hevesle kabul etmiştir. Ama bay Erdoğan ve kafadarları, Washington ile Telaviv'deki savaş suçlularının ya da bölgedeki işbirlikçi Arap devletlerinin, Kuzey Irak ve Kuzey Suriye'deki Kürt bölgeleriyle hegemonik bir ilişki kurmuş, nüfuzunu ve sınırlarını genişletmiş ve Güney Kürdistan'ın enerji kaynakları üzerinde söz sahibi bir büyük Türkiye kurulmasını destekledikleri ya da Osmanlı devleti benzeri bir siyasal yapının oluşumuna destekleyeceklerini ya da en azından Ankara'nın bu doğrultudaki girişimleri karşısında sessiz kalacaklarını sanıyorlarsa aldanmaktadırlar.

Tabii bu hesapların ve ihtirasların Ortadoğu denen kurtlar sofrasında yaşama geçirilmesinin güçlüğü, başında AKP'nin bulunduğu Türk gericiliğini hafife almayı da haklı çıkarmaz. PKK'nın Türk burjuva devletiyle uzlaşma eğiliminin güçlü ve Türkiye devrimci hareketinin edimsel olarak kendini tasfiye etmiş ve bir güç olmaktan çıkmış olduğu koşullarda AKP'nin barış ve demokratikleşme demagojisinin oldukça etkili olduğunu ve -başta Kürt halkının ileri öğeleri olmak üzere- bir çok insanın kafasını karıştırdığını kabul etmek zorundayız. Oysa, birilerinin beklentilerinin aksine AKP hükümeti rejimin demokratikleştirilmesi ve barış ortamının sağlanması doğrultusunda bazı göstermelik adımlar atmak dışında bir şey yapmamıştır ve yapması de hemen hemen olanaksızdır. 12 Eylül faşizmi döneminden kalma pek çok yasa ve kurum hala varlığını sürdürmekte, hükümet, ciddi bir devrimci ya da demokratik muhalefetin de yokluğundan yararlanarak varolan hak ve özgürlükleri daha da

kısmaktadır. Daha önce iktidarı elinde bulunduran askeri kliğin mevzilerini ele geçiren ve kendisi de geleneksel Osmanlı-Türk gericiğinin bir başka versiyonu olan İslami gericilik, Kemalist öncelinin ruhunu ve tarzını taklit etmenin ötesine geçemediğini, geçemeyeceğini yeterince kanıtlamış bulunuyor. Zaten başka türlü olması da nesnelere doğasına aykırı olurdu. Objektif bir değerlendirme yapabilmek ve Türkiye’de -hafif de olsa- bir barış ve demokrasi rüzgarının esmediğini göstermek için yaşanan olguların bir bölümüne göz atalım.

*Aralarında çok sayıda Kürt avukatın da bulunduğu, çoğu Kürt halkının oylarıyla seçilmiş yerel yöneticiler olan binlerce KCK tutuklusunu ve hemen hemen hepsi çeşitli baskılara ve anti-demokratik uygulamalara maruz kalan ve bir bölümü cinsel tacize uğrayan çok sayıda Kürt çocuk ve genç hala zindanlarda tutulmaktadır.

*AKP hükümeti, cezaevlerindeki hasta mahpusların tedavi ve/ ya da tahliye edilmemeleri nedeniyle yaşamlarını yitirmeleri karşısında duyarsızlığını sürdürmektedir. İHD ile TİHV’nin 26 Mart 2013 tarihli ortak raporunda şöyle deniyor:

“Cezaevlerinde bulunan 411 hasta mahpustan 124’ü derhal tahliye edilmesi gereken ölümcül hastalıkları olan mahpuslar olup, bunların dışında 121’i çok ciddi tedavi görmeleri gereken ağır hasta mahpuslardır. 245 ağır hasta mahpus ağır hastalıkları nedeniyle tahliye edilmeyi beklemekte, ancak tahliye edilmemektedir.”

*TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu 27 Mart’ta, Meclis Uludere Alt Komisyonu’nun hazırladığı ve Roboski kıyımının sorumlularını gizleyen ve aklayan raporu kabul etti. DTK eşbaşkanları Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk’un yanısıra Roboski’li aileler ve insan hakları kuruluşları Türk savaş uçaklarının 34 Kürt gencini bombalayarak paramparça ettiği Roboski kıyımının üzerinden tam 455 gün geçtikten sonra açıklanan rapora haklı olarak tepki gösterdiler.

*A. Öcalan ile MİT müsteşarı arasındaki görüşmelerin sürdürüldüğü koşullarda Türk ordusu

“Kandil’deki PKK hedeflerine karşı daha önce görülmedik boyutlarda saldırılar düzenledi. Zaman gazetesinin bu konuya ilişkin bir haberinde şöyle deniyordu:

“14 Ocak’ta Kandil’deki PKK kamplarına yönelik hava saldırısında ise 7 PKK’lı öldürüldü. Bu operasyonda beton delici bombalar kullanıldı. Savaş uçakları 26 ve 27 Şubat tarihlerinde de Kandil’e bağlı Dola Bedran ve Dola Şehîdan bölgelerini bombalandı. Son dönemlerdeki hava hareketlerinde, barınak ve lojistik amaçlı yapılar ile uçaksavar bataryalarının tahrip edildiği öğrenildi. Bazı kontrol noktaları ile eğitim merkezi olarak kullanılan binaların da hedef alındığı kaydediliyor. Diyarbakır 2. Hava Kuvvet Komutanlığı’ndan havalanan F-16 savaş uçaklarının, önce keşif uçuşu yaptığı, ardından belirlenen hedeflerin vurulduğu öğrenildi. Saldırılarda İnsansız Hava Araçları’nın (İHA) elde ettiği görüntülerin de kullanıldığı kaydedildi.” (“F-16’lar Kandil’e bomba yağdırdı: 4 terörist öldürüldü”, Zaman, 1 Mart 2013)

*Geleneksel İstanbul sermayesine göre zayıf olan konumunu hızla güçlendirmek ve ele geçirdiği fırsatı sonuna kadar değerlendirmek ve kullanmak için yanıp tutuşan Anadolu sermayesinin çıkarlarını temsil eden AKP iktidarı, işçi sınıfını sınırsız bir sömürünün nesnesi haline getirmiştir. Hükümet; sınıfın kazanılmış haklarına saldırmakta, zaten zayıf olan sendikaları tümüyle etkisizleştirmek için yasal önlemler almakta, taşeron işçiliği ve kuralsız çalışmayı yaygınlaştırmakta ve varolan sınırlı iş güvenliği önlemlerini ortadan kaldırmak suretiyle patronlarla elele her yıl binlerce işçinin kanına girmektedir.

*Başbakan Erdoğan’ın ve AKP hükümetinin kadınları en az üç çocuk doğurmaya teşvik eden açıklamaları ve bunu sağlamak için bir dizi ekonomik önlem almaları, bir yanıyla Türk burjuvazisinin ucuz işgücü gereksinimini sağlamayı ve kadınları eve hapsederek toplumsal yaşamın dışına atmayı amaçlıyor olsa da, esas olarak Kürt halkına karşı alınmış bir güvenlik önlemi olarak değerlendirilmelidir. Deyim yerindeyse, demografik bilinci yüksek olan Türk gerici, 1990’ların ortalarından itibaren, Kürt-Türk nüfus dengesinin hızla birincinin lehine ve ikincinin aleyhine bozulmakta olduğunu vurgulamaya başlamışlardı. Gerici AKP hükümeti bir dizi konuda olduğu gibi bu konuda da askeri kliğin politikalarını

savunmaktadır. (2)

*Yıllardır üzerinde konuşulmasına ve bir dizi çalıştay yapılmasına rağmen devlet Aleviler'in temel haklarından biri olan cemevlerinin bu topluluğun ibadet yeri olarak tanınmasını bir türlü kabul etmemekte ve tersine Diyanet İşleri Başkanlığı'nı da kullanarak tüm topluma zorla Sünni İslamı dayatmaktadır.

*AKP hükümeti, Başbakan Erdoğan'ın tek tek köşe yazarlarını doğrudan ve isim vererek hedef göstermesine ve işten atılmalarını kabaca talep etmeye kadar varan kaba müdahaleleri de içinde olmak üzere aldığı bir dizi gerici önlemler yoluyla yazılı ve görsel basını çok büyük ölçüde denetimi altına almış ve dolayısıyla varolan sınırlı anlatım özgürlüğünü kuşa çevirmiştir.

*Son yıllarda Türk burjuva devletinin ve onun polislerinin yasal gösterilere, basın açıklamalarına saldırısı sistematik bir karakter kazanmıştır. İHD ile TİHV'nın 26 Mart 2013 tarihli ortak raporunda bu konuda şöyle denmektedir:

"Toplantı ve gösteri yapma hakkı ile ilgili ihlallerin giderek kötüye gittiğini Adalet Bakanlığı resmi verileri de teyit etmektedir. Bakanlık verilerine göre 2007 yılında 3.294, 2008 yılında 3.778, 2009 yılında 8.251 kişiye, 2010 yılında 11.462 kişiye ve 2011 yılında 13.479 kişiye 2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet etmekten dolayı dava açılmıştır."

Şu soru haklı olarak sorulabilir ve sorulmalıdır da: Diğer faktörler ve kaygılar bir yana, ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanlara ve bu arada Kürt halkına ve onun siyasal bakımdan aktif ögelerine karşı bu denli düşmanca bir politika gütmekte olan bir siyasal iktidarın Kürt-Türk sorununu çözeceğine inanmamız için herhangi bir neden var mıdır? Herhalde hiçbir akli başında ve dürüst insan bu soruyu olumlu olarak yanıtlamayacaktır. Sözümona barışın sağlanması adına yaptıkları ve bu amaca ulaşmak için yapmayı tasarladıkları ve

önerdiklerine baktığımızda, Kürt halkını bağımlı ve ikinci sınıf bir halk gören, bu halkın kendi savaşmaları sonucu elde etmekte olduğu hakların tanınmasını “ödün verme” olarak niteleyen AKP hükümetinin de, Osmanlı-Türk gericiliğinin ve kendinden önceki askeri kliğin “millet-i hakime” anlayışıyla donanmış ve onun geleneksel ve köklü günah ve suçlarıyla sakatlanmış olduğu görülür. Bu tutum kaçınılmaz olarak, şu anda sürdürülmekte olan “barış süreci”nin yönetiliş tarzına da yansımaktadır. Örneğin Başbakan Erdoğan ve/ ya da AKP hükümeti;

a) A. Öcalan ile yapılan görüşmeleri bir hükümet yetkilisi eliyle değil, sonuç olarak bir bürokrat olan MİT müsteşarı aracılığıyla yürütmekte, yani ulusal hareketin ve onun önderinin muhatabının ancak bir istihbarat görevlisi olduğunu düşünmekte,

b) PKK ve BDP yöneticilerinin Abdullah Öcalan ile doğrudan, kesintisiz ve denetimsiz bir biçimde görüşmesine izin vermemekte ve Öcalan’ın bu amaçla bir ev hapsine alınmasına bile yanaşmamakta,

c) A. Öcalan’ı ziyarete giden BDP heyetine kimlerin katılıp kimlerin katılamayacağı kendisi belirlemekte,

d) Akil İnsanlar’ın kimler olacağını Kürt tarafının oyunu ve düşüncesini almaksızın kendisi saptamakta ve bu kişilerin işlevi için “Halkı buna hazırlamak önemli. Eskiden o psikolojik hareket denen ifadeler vardı ya. Bu toplumsal algıyı akil adamların hazırlaması lazım” sözcüklerini kullanmak suretiyle gerçek niyetini ele vermekte,

e) PKK’nın, gerillanın yurtdışına çekilmesi için yasal bir zemin oluşturulması ve TBMM’nin bu konuda bir yasal düzenleme yapması talebine olumsuz bir yanıt vermekte diretmekte,

f) Önce PKK savaşçılarının yurtdışına silahlarıyla birlikte çıkabileceğini söylerken şimdi onların yurtdışına silahsız olarak çıkmalarını dayatmaktadır.

Başbakan Erdoğan ve AKP hükümetinin müjdelediği projenin bir barış ve demokrasi projesi değil, bir SAVAŞ VE GERİCİLİK PROJESİ olduğunun iyi anlaşılması gerekiyor. Ortadoğu ve Balkanlar'da kendilerine bir nüfuz alanı yaratmayı amaçlayan Türk gericilerinin yayılmacı ve yeni Osmanlıcı hevesleri ve -Libya, Irak ve Suriye örneklerinde görüldüğü gibi- komşu ülkelerin içişlerine kabaca müdahaleyi, onların maddi ve doğal kaynaklarına elkoymayı, elikanlı terörist grupları silahlandırmayı vb. kapsamaktadır. Böylesi bir yolun izlenmesi, savaş tehlikesini azaltmamakta, tam tersine arttırmaktadır. Dahası, "İslam kardeşliği", "Türk-Kürt ittifakı", "bin yıllık kardeşlik" gibi süslü sözcükler, Misak-ı Milli'yi yaşama geçirmeyi, Kerkük ve Musul petrolerini ele geçirmeyi kuran Türk gericilerinin, koşullar elverdiği ölçüde komşu ülkelere toprak koparma hayallerini hem de PKK'nın ve Kürt halkının sırtından yaşama geçirme hesaplarını ele vermektedir. Onlar, ABD ve İsrail'le uyum içinde ve bu güçlerin yönlendirmesiyle böyle bir yol tutmayı ve böylece Ortadoğu halkları ve devletlerinin karşısında konumlanmayı seçebilirler. Ancak PKK'nın ve Kürt halkının benzer bir seçim yapması ve böylesi gerici tezgahlar içinde yer alması hem ilkesel açıdan yanlış olacaktır; hem de, deyim yerindeyse "yanlış ata oynamak" anlamına gelecektir. Yani, şu an daha güçlü gözükmeyle birlikte aslında zayıflamakta olan emperyalist ve -içlerinde Türkiye'nin de bulunduğu- gerici devletlerle suç ortaklığı yaparak bölge halklarının kanını dökmeye katılmak ilerde Kürt halkı açısından son derece sakıncalı sonuçlar doğurabilecektir. ABD emperyalistlerinin Irak'tan çekilmek zorunda kaldıkları, aslında yenildikleri Afganistan'dan çekilmeye hazırlandıkları, İsrail'in Lübnan'da Hizbullah'a yenildiği unutulmamalıdır. Güçlü bir ordusu olmayan Libya'da Kaddafi rejiminin yıkılmasının ya da Suriye'de süregelen savaşın bu ülkenin parçalanmasına yol açmasının ABD ve İsrail'in yararına olduğu/ olacağı savı ise çok tartışmalıdır. Dolayısıyla PKK'nın, 2002'de, yani ABD'nin Irak'ı işgale hazırlandığı koşullarda benimsemiş olduğu hatalı ve hatta utanç verici tutumu yinelememeye özen göstermesi gerekir. (3)

AKP hükümeti döneminde devletin, geleneksel Kemalist söylemden uzaklaşmış olması, İslami gericilerimizin Kürt halkına yaklaşımının kendi öncellerinin yaklaşımından nitelik olarak farklı olduğu yanılması yaratmaktadır. Evet; Türk burjuva devleti geleneksel

yadsıma, görmezden gelme ve kaba asimilasyon politikalarının artık yürümeyeceğini anlamıştır. Ama bundan hareketle, “Türk-Kürt ittifakı”na ilişkin gevezeliklerin onun Kürt-karşıtı tutumunu değiştirdiği ya da değiştirmesine yol açacağı da sanılmamalı. Misak-ı Milli’yi yaşama geçirmeyi bahane eden Türkiye’nin hedefleri öncelikli arasında, Güney ve Güneybatı Kürdistan Kürtleri’nin elde etmiş bulunduğu siyasal mevzi ve kazanımları etkisizleştirmenin de bulunduğunu söylemek bir abartı ya da kehanet sayılmamalı. Türk burjuva devletinin, Güneybatı Kürdistan’da özerk bir bölgenin oluşumunun ilk belirtileri ortaya çıktığında gösterdiği gerici ve saldırgan tepki unutulmamalı. Dahası; bölgede hegemonya ve yayılcılık peşinde koşan, Suriye ve Irak Kürtleri’nin kazanımlarını sindirememiş olan bir Türkiye’nin, orta ve uzun edimde Türkiye Kürtleri’ne karşı barışçı bir politika izlemesi de beklenemez. Türkiye ile Güney Kürdistan arasındaki ticari ve ekonomik ilişkilerin son yıllarda adeta bir patlama yapması ve buna bağlı olarak Ankara ile Erbil arasındaki siyasal ilişkilerin şimdilik iyi olması, enerji yoksulu Ankara’nın yayılcı emellerini, Güney Kürdistan’a ve onun petrol zenginliğine egemen olma doğrultusundaki stratejik yönelimini değiştirmeyecektir. Bütün bu olup bitenleri, A. Öcalan’ın yaptığı gibi,

“Savaşlardan, çatışmalardan, bölünmelerden yorgun düşen Ortadoğu halkları artık kökleri üzerinden yeniden doğmak, omuz omuza ayağa kalkmak istiyor” gibisinden bir tümceyle tanımlamak gerçeklerle bağdaşmamaktadır. Bağdaşmamaktadır; çünkü kotarılmaya çalışılan, bölge ya da Türkiye halkları arasında DEĞİL, Türk gericileriyle Mesut Barzani türünden Kürt burjuvaları ya de feodal-burjuvaları arasında bir ittifaktır; PKK ve BDP yöneticilerini de böylesi bir yeniden düzenlemenin öğeleri haline getirmektir. Bundan Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu işçileri ve sömürülen emekçileri ya da Kürt ulusal kurtuluş davası yararına bir sonuç beklemek, herhalde dürüst ve aklıbaşında insanların işi değildir.

DİPNOTLAR

(1) Gerillaların silahlarını bırakmaları ve başka ülkelere gitmeleri gerektiği yolundaki yaklaşımın, PKK’nın bu topraklara ait olmadığı, “terör”ün kaynağının bu ülkelerdeki

devletler olduğu yolundaki klasik Türk şoven propagandasının dışavurumlarından biri olduğu açıktır.

(2) Başbakan Erdoğan Nisan 2008'de Trabzon'da düzenlenen AKP Trabzon Gençlik Kolları 2. Olağan Kongresi'nde yaptığı konuşmada şöyle demişti:

"Bazıları da rahatsız oluyor. 'Başbakan üç çocuk dedi'. Evet dedim. Yine diyorum. Niye? Türkiye'nin gücünü, Türk milletinin devamını isteyen, buna karşı çıkamaz diyorum. Bunu söylüyorum. En az üç diyorum. Bu benim bir başbakan olarak talebim." ("Erdoğan: Başbakan Olarak Talebim 'En Az Üç Çocuk' ", BİA Haber Merkezi, 6 Nisan 2008)

(3) PKK Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan, 11 Eylül 2001 eyleminden kısa bir süre sonra yayımlanan demecinde şöyle diyordu:

"Şimdi anlaşılıyor ki ABD, bu olayla birlikte yeni bir konsept geliştiriyor. Dünyanın çeşitli ülkelerinde, bölgelerinde ve en temelinde Ortadoğu'da, Kafkasya'da yeni bir düzenleme geliştirmek istiyor. Bu sadece ABD değil, genel anlamda NATO politikasına dönüşebilir. Dolayısıyla yeni düzenlemede Kürtlerin bu yeni süreci hassasiyetle ele almaları ve kendilerine bir yer yapmaları gerekiyor. Bizim yaklaşımımız budur..."

"Irak'a yönelik bir plan gelişirse, bu yeni süreç Güney'e çok yönlü olarak yansımacaktır. Şimdi iki şey var: Irak'a yönelik mücadelede Güneyli Kürtler mi esas güç olarak görevlendirilecek, yoksa Türk ordusu mu?" (Özgür Politika, 2 Ekim 2001)

PKK Parti Meclisi'nin 5. Genel Toplantısında ise aynı konuda şöyle deniyordu:

"Irak'taki sistem mücadelesi yeni Ortadoğu sisteminin nasıl olacağını belirleyecek, bu da yeni uluslararası sistemin temel ölçü ve özelliklerini yaratacaktır. Açıkça görülüyor ki Irak üzerinde yoğunlaşan mücadelenin bölgesel ve uluslararası karakteri vardır ve bu mücadele

eski sistem ile yeni sistem, eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadeleye olmaktadır. Önümüzdeki süreçte siyasi ve askeri düzeyde daha da keskinleşerek çözüm yaratmaya çalışacak olan böyle bir mücadelede Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü inkar eden ve yok etmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak isteyen değişim cephesinde olacaktır. Yine Partimiz ve halkımız baskı, parçalanma ve terör cephesinde değil, demokrasi, barış ve özgür birlik cephesinde saf tutacaktır. Çünkü Kürt halkının olduğu gibi, bölge halklarının ve dünya demokrasi güçlerinin çıkarları burada yatmaktadır.” (Özgür Politika, 6 Şubat 2002, abç)